

[Gert Petersen]

Dernæst om voldsmændene. For det første mener vi, at samfundstjenesten atter må bringes ind i billedet i de milde voldssager, som er det store flertal. For igen at citere kriminalinspektøren fra Tårnby, så er »de lettere og helt unge voldsforbrydere som regel modtagelige for fornuft.« Hvorfor så bure dem inde i fængsler, hvilket kun øger sandsynligheden for, at de fortsætter i den voldelige karriere? Hvorfor ikke bruge metoder, der i praksis appellerer til deres fornuft?

Nu kommer jeg til de grovere voldsforbrydere, og det er klart, at dem må vi fængsle. Men det er helt afgørende, at de hurtigt får deres sag for retten, og at de kommer til afsoning umiddelbart efter dommen. I dag læser jeg, at der kan gå op til et år. På det punkt er der åbenbart almindelig enighed hos alle, der har haft ordet. For ofrene – det har flere været inde på – er det selvfølgelig en virkelig traumatisk oplevelse, at der tilsyneladende ikke sker deres voldsmænd noget. Men jeg vil også sige, at den pædagogiske virkning af straffen – og sådan én lægger jeg vægt på – går da tabt, når der kan gå op til et år mellem krænkelsen og sanktionerne. Så er der ingen logisk sammenhæng, det bliver væk inde i bevidstheden for den pågældende, derfor er det helt katastrofalt.

Men det betyder så, at der må ofres flere ressourcer på Kriminalforsorgen. Man er kommet i gang med en socialpædagogisk indsats, men det er stadig alt for lidt, og det virker altså grotesk, at regeringen vil skærpe strafferammerne, samtidig med at den vil skære ned i Kriminalforsorgens ressourcer. Vi afviser skærpelsen af strafferammerne, men vi afviser så sandelig også nedskæringen af Kriminalforsorgens ressourcer. Vi så gerne og ville gerne medvirke til, at ressourcerne blev forbedrede.

På længere sigt tror jeg, at samfundet kunne spare meget store summer – og det er jo det argument, der gør indtryk nu til dags – ved en væsentlig reduktion af tilbagefaldsprocenten. Det er ejendommeligt, at det åbenbart kun er partierne til venstre for midten, der interesserer sig for det problem, for tilbagefaldsprocenten. Man kan anskue fængselsstraf som en hævn, samfundets hævn, sådan syntes jeg lidt at det lød fra Venstres ordfører, som henviste til ligefrem årtusinders erfaring i den retning. Naturligvis er der psykologisk i en vis forstand tale om det, men på den anden side er det

klart, at vi alle har en interesse i at bekæmpe forbrydelserne; vi må tage sanktioner i anvendelse, men jeg vil gerne se de sanktioner være nyttige, således at de, der forlader fængslerne, ikke meget hurtigt vender tilbage til dem. Hvad har vi så egentlig opnået? Ja, så har vi altså opnået hævn, men vi har ikke opnået en virkelig forbedring af situationen; det kræver en målrettet indsats, en pædagogisk indsats, og den vil på kort sigt koste noget, men jeg er helt sikker på, at den på længere sigt – for nu at bruge det argument, der alene kan gøre indtryk hos nogen – vil spare samfundet for meget betydelige summer.

Vi afviser altså ikke fra SF's side, at voldskriminaliteten er et meget alvorligt problem, men vi afviser forslag om øgede strafferammer, anonyme vidner osv. Vi mener ikke, at de bringer en løsning af problemet nærmere. Vi har, som jeg har redegjort for her, gjort os vores egne tanker om, hvad der bør gøres, men vi er indstillet på, at der bør graves dybere. Det så vi meget gerne. Vi har heller ikke fundet de vises sten, og det tror jeg altså vitterlig heller ikke justitsministeren eller ordførerne fra Venstre og De Konservative har. Så var det ikke en god idé, om man – det må justitsministeren kunne tage initiativet til – indbød til en bredere konference med deltagelse af politikere, politifolk, nogle af de dér forskere, hvis man kan tåle at være i stue med dem, og andre, som har en offentlig interesse i dette. Det har alle naturligvis, men der må være tale om en udvalgt skare, som har en offentlig interesse i og som beskæftiger sig med problemet; domstolene burde også være der. Man kunne afholde en konference, hvor man kunne grave dybere i problemet, i stedet for at vi herinde kun tre år efter, at man har foretaget sig noget, igen begynder at tage sådan nogle meget hurtige skridt.

Jeg tror, at en sådan konference, hvor problemet virkelig kunne blive belyst fra forskellige sider og i en diskussion, kunne virke meget gavnligt.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Der var to ting, som jeg gerne ville kommentere. For det første spørgsmålet om tilbagefald, at der kun skulle være en vis gruppe herinde, der var interesseret i det. Det tror jeg vi alle sammen er, og vi er mange fra Retsudvalget,